

13410 *LEI 21/2007, do 11 de xullo, pola que se modifica o texto refundido da Lei sobre responsabilidade civil e seguro na circulación de vehículos de motor, aprobado polo Real decreto lexislativo 8/2004, do 29 de outubro, e o texto refundido da Lei de ordenación e supervisión dos seguros privados, aprobado polo Real decreto lexislativo 6/2004, do 29 de outubro. («BOE» 166, do 12-7-2007.)*

JUAN CARLOS I

REI DE ESPAÑA

Saiban todos os que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei:

PREÁMBULO

I

Mediante esta lei modifícase o texto refundido da Lei sobre responsabilidade civil e seguro na circulación de vehículos de motor, aprobado polo Real decreto lexislativo 8/2004, do 29 de outubro, co fin de incorporar ao dereito interno a Directiva 2005/14/CE do Parlamento Europeo e do Consello, do 11 de maio do 2005, pola que se modifican as directivas 72/166/CEE, 84/5/CEE, 88/357/CEE e 90/232/CEE do Consello, e a Directiva 2000/26/CE do Parlamento Europeo e do Consello, relativas ao seguro de responsabilidade civil derivada da circulación de vehículos automóbiles (quinta directiva do seguro de automóbiles). Así mesmo, efectúanse outras modificacións co obxecto de avanzar na regulación do seguro obrigatorio de vehículos de motor, un dos de maior transcendencia do mercado español de seguros, tanto na súa vertente social de protección ás vítimas de accidentes de circulación e aos asegurados coma na súa dimensión económica, en continua expansión.

A Directiva 2005/14/CE, do Parlamento Europeo e do Consello, modifica a vixente normativa comunitaria en materia de seguro de responsabilidade civil de automóbiles, incorporada ao noso dereito interno a través do mencionado texto refundido da Lei sobre responsabilidade civil e seguro na circulación de vehículos de motor e do seu regulamento de desenvolvemento, aprobado polo Real decreto 7/2001, do 12 de xaneiro.

II

No ámbito das modificacións de carácter legal necesarias para traspoñer esta directiva cabe mencionar, en primeiro lugar, as que se refiren á definición de estacionamento habitual do vehículo en España para os efectos do seguro obrigatorio, cuestión de gran relevancia á hora de determinar, entre outros aspectos, quen debe facer fronte, en última instancia, á indemnización. Son varios os supostos que se incorporan a este concepto; así atráense á condición de vehículos con estacionamento habitual en España os importados desde outro Estado membro da Unión Europea, durante un máximo de 30 días contados desde que o comprador aceptou a entrega do vehículo, aínda que este non se matriculase en España. Tamén se inclúe o caso dos vehículos que ocasionan accidentes en España, que carecen de matrícula ou que teñen unha matrícula que non lles corresponda ou lles deixase de corresponder. Ademais, indícase expresamente a irrelevancia da condición temporal ou definitiva da matrícula do vehículo á hora de concretar o lugar de estacionamento habitual.

Concrétase a expresión «controis por sondaxe», fixada nas anteriores directivas do seguro do automóbil,

precisando que se poderán realizar controis non sistemáticos do seguro sempre que non sexan discriminatorios e se efectúen como parte dun control que non vaia dirixido exclusivamente á comprobación do seguro.

A lei recolle a obriga para as entidades aseguradoras de expedir o certificado de antecedentes de sinistralidade, despois da petición do propietario do vehículo ou do tomador do seguro, nunha forma similar á que xa recollía a normativa regulamentaria sobre o seguro de automóbiles, aínda que ampliando o prazo sobre o que se certifica a cinco anos.

Aclárase e especificase que a cobertura do seguro incluírá calquera tipo de estadia do vehículo asegurado no territorio doutro Estado membro da Unión Europea durante a vixencia do contrato.

Especial mención merece a obriga de presentación por parte das entidades aseguradoras dunha oferta motivada de indemnización no prazo máximo de tres meses desde a recepción da reclamación polo prexudicado no caso de que se determinase a responsabilidade e se cuantificase o dano, ou, no caso contrario, dunha resposta motivada ao formulado na reclamación. A falta de oferta motivada constituirá infracción administrativa conforme a normativa reguladora da ordenación e supervisión dos seguros privados e implicará o dereito a percibir xuros de demora.

A directiva que se traspón estende a cobertura dos fondos nacionais de garantía aos danos materiais causados por vehículos descoñecidos, sempre que se indemnizase por danos persoais significativos producidos como consecuencia do mesmo accidente. Isto obriga a ampliar a cobertura do Consorcio de Compensación de Seguros a estes supostos. Con tal obxecto, a lei dispón que se debe entender por danos persoais significativos.

III

Como se anticipaba, ademais de realizar a obrigada transposición da Directiva 2005/14/CE do Parlamento Europeo e do Consello, incorpóranse a esta lei certas modificacións do texto refundido da Lei sobre responsabilidade civil e seguro na circulación de vehículos de motor tendentes a mellorar a protección ás vítimas e aos asegurados.

Co obxectivo de reforzar o carácter de protección patrimonial para o tomador ou asegurado, limítanse as posibilidades de repetición polo asegurador sobre eles ás causas previstas na lei, con eliminación da posibilidade de que o asegurador repita contra o tomador ou asegurado por causas previstas no contrato.

Outras novidades afectan a precintaxe pública ou domiciliaria do vehículo no caso de incumprimento da obriga de aseguranza. Igualmente se precisa a redacción dalgúns preceptos como o referido ás exclusións do ámbito do seguro obrigatorio.

IV

Ademais das modificacións que se levan a cabo no texto refundido da Lei sobre responsabilidade civil e seguro na circulación de vehículos de motor, a completa transposición da norma comunitaria exige modificar tamén o texto refundido da Lei de ordenación e supervisión dos seguros privados, aprobado polo Real decreto lexislativo 6/2004, do 29 de outubro, co obxecto de eliminar a restrición imposta ao representante das entidades aseguradoras domiciliadas noutro Estado do Espazo Económico Europeo que operen en España en réxime de libre prestación de servizos para non realizar operacións de seguro directo en nome da entidade que representa.

Artigo primeiro. *Modificación do texto refundido da Lei sobre responsabilidade civil e seguro na circulación de vehículos de motor, aprobado polo Real decreto lexislativo 8/2004, do 29 de outubro.*

Efectúanse as seguintes modificacións no texto refundido da Lei sobre responsabilidade civil e seguro na circulación de vehículos de motor, aprobado polo Real decreto lexislativo 8/2004, do 29 de outubro:

Un. Engádese un último parágrafo ao número 1 do artigo 1 coa seguinte redacción:

«O propietario non-condutor dun vehículo sen o seguro de subscrición obrigatoria responderá civilmente co condutor daquel dos danos ás persoas e nos bens ocasionados por este, salvo que probe que o vehículo lle fose subtraído.»

Dous. O artigo 2 queda redactado do seguinte xeito:

«1. Todo propietario de vehículos de motor que teña o seu estacionamento habitual en España estará obrigado a subscribir e manter en vigor un contrato de seguro por cada vehículo do cal sexa titular, que cubra, ata a contía dos límites da aseguranza obrigatoria, a responsabilidade civil a que se refire o artigo 1. Non obstante, o propietario quedará relevado de tal obriga cando o seguro sexa concertado por calquera persoa que teña interese na seguranza, quen deberá expresar o concepto en que contrata.

Enténdese que o vehículo ten o seu estacionamento habitual en España:

a) Cando ten matrícula española, independentemente de se esa matrícula é definitiva ou temporal.

b) Cando se trate dun tipo de vehículo para o cal non exista matrícula, pero leve placa de seguro ou signo distintivo análogo á matrícula e España sexa o Estado onde se expediu esta placa ou signo.

c) Cando se trate dun tipo de vehículo para o cal non exista matrícula, placa de seguro ou signo distintivo e España sexa o Estado do domicilio do usuario.

d) Para os efectos da liquidación do sinistro, no caso de accidentes ocasionados en territorio español por vehículos sen matrícula ou cunha matrícula que non corresponda ou deixase de corresponder ao vehículo. Regulamentariamente, determinarase cando se entende que unha matrícula non corresponde ou deixou de corresponder ao vehículo.

e) Cando se trate dun vehículo importado desde outro Estado membro do Espazo Económico Europeo, durante un período máximo de 30 días, contados desde que o comprador aceptou a entrega do vehículo, aínda que este non posúa matrícula española. Para tal efecto, estes vehículos poderán ser asegurados temporalmente mediante un seguro de fronteira.

2. Co obxecto de controlar o efectivo cumprimento da obriga a que se refire o punto 1 e de que as persoas implicadas nun accidente de circulación poidan coñecer coa maior brevidade posible as circunstancias relativas á entidade aseguradora que cobre a responsabilidade civil de cada un dos vehículos implicados no accidente, as entidades aseguradoras remitiranlle ao Ministerio de Economía e Facenda, a través do Consorcio de Compensación de Seguros, a información sobre os contratos de seguro que sexa necesaria cos requisitos, na forma e coa periodicidade que se determine regulamentariamente. O incumprimento desta obriga constituirá infracción administrativa moi grave ou grave de acordo co disposto, respectivamente, nos artigos 40.3.s) e 40.4.u)

do texto refundido da Lei de ordenación e supervisión dos seguros privados, aprobado polo Real decreto lexislativo 6/2004, do 29 de outubro. O Ministerio de Economía e Facenda coordinará as súas actuacións co Ministerio do Interior para o adecuado exercicio das súas respectivas competencias neste ámbito.

Quen, segundo o punto 1, subscribise o contrato de seguro deberá acreditar a súa vixencia para que as persoas implicadas nun accidente de circulación poidan descubrir coa maior brevidade posible as circunstancias relativas ao contrato e á entidade aseguradora, sen prexuízo das medidas administrativas que se adopten para o indicado fin. Todo isto na forma que se determine regulamentariamente.

3. As autoridades alfandegueiras españolas serán competentes para comprobar a existencia e, se é o caso, exixirles aos vehículos estranxeiros de países non-membros do Espazo Económico Europeo que non estean adheridos ao Acordo entre as oficinas nacionais de seguros dos Estados membros do Espazo Económico Europeo e doutros Estados asociados, e que pretendan acceder ao territorio nacional, a subscrición dun seguro obrigatorio que reúna, polo menos, as condicións e garantías establecidas na lexislación española. No seu defecto, deberanlles denegar ese acceso.

4. No caso de vehículos con estacionamento habitual no territorio dun Estado membro do Espazo Económico Europeo ou vehículos que tendo o seu estacionamento habitual no territorio dun país terceiro entren en España desde o territorio doutro Estado membro, poderanse realizar controis non sistemáticos do seguro sempre que non sexan discriminatorios e se efectúen como parte dun control que non vaia dirixido exclusivamente á comprobación do seguro.

5. Ademais da cobertura indicada no punto 1, a póliza en que se formalice o contrato de seguro de responsabilidade civil de subscrición obrigatoria poderá incluír, con carácter potestativo, as coberturas que libremente se pacten entre o tomador e a entidade aseguradora consonte a lexislación vixente.

6. En todo o non previsto expresamente nesta lei e nas súas normas regulamentarias de desenvolvemento, o contrato de seguro de responsabilidade civil derivada da circulación de vehículos de motor rexerese pola Lei 50/1980, do 8 de outubro, de contrato de seguro.

7. As entidades aseguradoras deberán expedir a favor do propietario do vehículo e do tomador do seguro do vehículo asegurado, no caso de ser persoa distinta daquel, logo de petición de calquera deles, e no prazo de quince días hábiles, certificación acreditativa dos sinistros dos cales derive responsabilidade fronte a terceiros, correspondentes aos cinco últimos anos de seguro, se os houbese ou, se é o caso, unha certificación de ausencia de sinistros.»

Tres. O número 1 do artigo 3 queda redactado do seguinte xeito:

«1. O incumprimento da obriga de se asegurar determinará:

a) A prohibición de circulación por territorio nacional dos vehículos non asegurados.

b) O depósito ou a precintaxe pública ou domiciliaria do vehículo, con cargo ao seu propietario, mentres non sexa concertado o seguro.

Acordarase cautelarmente o depósito ou a precintaxe pública ou domiciliaria do vehículo durante

un mes, que no caso de reincidencia será de tres meses e no suposto de quebrantamento do depósito ou precintaxe será dun ano, e deberase demostrar, para levantar ese depósito ou precintaxe, que se dispón do seguro correspondente. Os gastos que se orixinen como consecuencia do depósito ou precintaxe do vehículo serán por conta do propietario, que deberá aboalos ou garantir o seu pagamento como requisito previo á devolución do vehículo.

Calquera axente da autoridade que no exercicio das súas funcións requira a presentación do documento acreditativo da existencia do seguro e non lle sexa exhibido, formulará a correspondente denuncia á autoridade competente, que ordenará a inmediata precintaxe e o depósito do vehículo en establecemento público ou a precintaxe no domicilio do titular ou posuidor se no prazo de cinco días non se xustifica ante ela a existencia do seguro.

En todo caso, a non-presentación, por requirimento dos axentes, da documentación acreditativa do seguro será sancionada con 60 euros de multa.

c) Unha sanción pecuniaria de 601 a 3.005 euros de multa, graduada segundo que o vehículo circulase ou non, a súa categoría, o servizo que preste, a gravidade do prexuízo causado, se é o caso, a duración da falta de aseguranza e a reiteración da mesma infracción.»

Catro. Modifícase o artigo 4, que pasa a ter a seguinte redacción:

«1. O seguro obrigatorio previsto nesta lei garantirá a cobertura da responsabilidade civil en vehículos terrestres automóbiles con estacionamento habitual en España, mediante o pagamento dunha soa prima, en todo o territorio do Espazo Económico Europeo e dos Estados adheridos ao Acordo entre as oficinas nacionais de seguros dos Estados membros do Espazo Económico Europeo e doutros Estados asociados.

Esa cobertura incluírá calquera tipo de estadía do vehículo asegurado no territorio doutro Estado membro do Espazo Económico Europeo durante a vixencia do contrato.

2. Os importes da cobertura do seguro obrigatorio serán:

a) Nos danos ás persoas, 70 millóns de euros por sinistro, calquera que sexa o número de vítimas.

b) Nos danos nos bens, 15 millóns de euros por sinistro.

Os importes anteriores actualizaranse en función do índice de prezos de consumo europeo, na mesma porcentaxe que comunique a Comisión Europea para a revisión dos importes mínimos recollidos no número 2 do artigo 1 da Directiva 84/5/CEE do Consello, do 30 de decembro de 1983, relativa á aproximación das lexislacións dos Estados membros sobre o seguro de responsabilidade civil que resulta da circulación de vehículos automóbiles. Para estes efectos, mediante resolución da Dirección Xeral de Seguros e Fondos de Pensións, daráselle publicidade ao importe actualizado.

3. A contía da indemnización cuberta polo seguro obrigatorio nos danos causados ás persoas determinarase segundo o disposto no número 2 do artigo 1 desta lei.

Se a contía das indemnizacións resultar superior ao importe da cobertura do seguro obrigatorio, satisfarase, con cargo a este, ese importe máximo, e o resto ata o montante total da indemnización quedará a cargo do seguro voluntario ou do responsable do sinistro, segundo proceda.

4. Cando o sinistro sexa ocasionado nun Estado adherido ao Acordo entre as oficinas nacionais de seguros dos Estados membros do Espazo Económico Europeo e doutros Estados asociados, distinto de España, por un vehículo que teña o seu estacionamento habitual en España, aplicaranse os límites de cobertura fixados polo Estado membro en que teña lugar o sinistro. Non obstante, se o sinistro se produce nun Estado membro do Espazo Económico Europeo, aplicaranse os límites de cobertura previstos no punto 2, sempre que estes sexan superiores aos establecidos no Estado onde se producise o sinistro.»

Cinco. O número 1 do artigo 5 queda redactado do seguinte xeito:

«1. A cobertura do seguro de subscripción obrigatoria non alcanzará os danos e perdas ocasionados polas lesións ou falecemento do condutor do vehículo causante do accidente.»

Seis. Engádense tres parágrafos ao final do artigo 6, coa seguinte redacción:

«Tampouco poderá opoñer aquelas cláusulas contractuais que exclúan da cobertura do seguro o ocupante sobre a base de que este soubese ou debese saber que o condutor do vehículo se encontraba baixo os efectos do alcohol ou doutra substancia tóxica no momento do accidente.

O asegurador non poderá opoñer fronte ao prexudicado a existencia de franquías.

Non poderá o asegurador opoñer fronte ao prexudicado, nin fronte ao tomador, condutor ou propietario, a non-utilización da declaración amigable de accidente.»

Sete. O artigo 7 queda redactado do seguinte modo:

«1. O asegurador, dentro do ámbito da aseguranza obrigatoria e con cargo ao seguro de subscripción obrigatoria, deberalle satisfacer ao prexudicado o importe dos danos sufridos na súa persoa e nos seus bens. O prexudicado ou os seus herdeiros terán acción directa para exixilo. Unicamente quedará exonerado desta obriga se proba que o feito non dá lugar á exixencia de responsabilidade civil conforme o artigo 1 desta lei. Prescribe polo transcurso dun ano a acción directa para lle exixir ao asegurador a satisfacción ao prexudicado do importe dos danos sufridos por este na súa persoa e nos seus bens.

2. No prazo de tres meses desde a recepción da reclamación do prexudicado, o asegurador deberá presentar unha oferta motivada de indemnización se entendese acreditada a responsabilidade e cuantificado o dano, que cumpra os requisitos do punto 3. No caso contrario, ou se a reclamación fose rexeitada, dará unha resposta motivada que cumpra os requisitos do número 4 deste artigo.

O incumprimento desta obriga constituirá infracción administrativa grave ou leve, de acordo co disposto nos artigos 40.4.t) e 40.5.d) do texto refundido da Lei de ordenación e supervisión dos seguros privados, aprobado polo Real decreto lexislativo 6/2004, do 29 de outubro.

Transcorrido o prazo de tres meses sen que se presentase unha oferta motivada de indemnización por unha causa non xustificada ou que lle fose imputable ao asegurador, xeraranse xuros de demora, de acordo co previsto no artigo 9 desta lei. Igualmente renderán xuros de demora no caso de que, sendo aceptada a oferta polo prexudicado, esta

non fose satisfeita no prazo de cinco días, ou non fose consignada para pagamento a cantidade ofrecida.

O asegurador deberá ter desde o momento en que coñeza por calquera medio a existencia do sinistro unha conduta dilixente na cuantificación do dano e na liquidación da indemnización.

O disposto neste punto será de aplicación para os accidentes que se poidan indemnizar polo sistema das oficinas nacionais de seguro de automóbiles, en cuxo caso toda referencia ao asegurador se entenderá feita á Oficina Española de Aseguradores de Automóbiles (Ofesauto) e ás entidades correspondentes autorizadas para representar entidades aseguradoras estranxeiras.

3. Para que sexa válida para os efectos desta lei, a oferta motivada deberá cumprir os seguintes requisitos:

a) Conterá unha proposta de indemnización polos danos ás persoas e nos bens que puidesen derivar do sinistro. No caso de que concorran danos ás persoas e nos bens constará de forma separada a valoración e a indemnización ofertada para uns e para outros.

b) Os danos e perdas causados ás persoas calcularanse segundo os criterios e importes que se recollen no anexo desta lei.

c) Conterá, de forma desagregada e detallada, os documentos, informes ou calquera outra información de que se dispoña para a valoración dos danos, identificando aqueles en que se baseou para cuantificar de forma precisa a indemnización ofertada, de maneira que o prexudicado teña os elementos de xuízo necesarios para decidir a súa aceptación ou o seu rexeitamento.

d) Farase constar que o pagamento do importe que se ofrece non se condiciona á renuncia polo prexudicado do exercicio de futuras accións no caso de que a indemnización percibida for inferior á que en dereito lle poida corresponder.

e) Poderase consignar para pagamento a cantidade ofrecida. A consignación poderase facer en diñeiro efectivo, mediante un aval solidario de duración indefinida e pagadoiro por primeiro requirimento emitido por entidade de crédito ou sociedade de garantía recíproca ou por calquera outro medio que, a xuízo do órgano xurisdiccional correspondente, garanta a inmediata dispoñibilidade, se é o caso, da cantidade consignada.

4. No suposto de que o asegurador non realice unha oferta motivada de indemnización, deberá dar unha resposta motivada axustada aos seguintes requisitos:

a) Dará contestación suficiente á reclamación formulada, con indicación do motivo que impide efectuar a oferta de indemnización, ben sexa porque non estea determinada a responsabilidade, non se puidese cuantificar o dano ou ben porque existe algunha outra causa que xustifique o rexeitamento da reclamación, que deberá ser especificada.

b) Conterá, de forma desagregada e detallada, os documentos, informes ou calquera outra información de que se dispoña, que acrediten as razóns da entidade aseguradora para non dar unha oferta motivada.

c) Incluírá unha mención a que non require aceptación ou rexeitamento expreso do prexudicado, nin afecta o exercicio de calquera acción que lle poida corresponder para facer valer os seus dereitos.

5. Regulamentariamente poderase precisar o contido da oferta motivada e da resposta motivada.

6. En todo caso, o asegurador deberá afianzar as responsabilidades civís e aboar as pensións que a autoridade xudicial lles exixise aos presuntos responsables asegurados, de acordo co establecido nos artigos 764 e 765 da Lei de axuízamento criminal.

As pensións provisionais calcularanse de conformidade cos límites establecidos no anexo desta lei.»

Oito. O artigo 9 queda redactado do seguinte xeito:

«Se o asegurador incorrese en mora no cumprimento da prestación no seguro de responsabilidade civil para a cobertura dos danos e perdas causados ás persoas ou nos bens con motivo da circulación, a indemnización de danos e perdas debidos polo asegurador rexerese polo disposto no artigo 20 da Lei 50/1980, do 8 de outubro, de contrato de seguro, coas seguintes singularidades:

a) Non se impoñerán xuros por mora cando o asegurador acredite terlle presentado ao prexudicado a oferta motivada de indemnización a que se refiren os artigos 7.2 e 22.1 desta lei, sempre que a oferta se faga dentro do prazo previsto nos citados artigos e se axuste en canto ao seu contido ao previsto no artigo 7.3 desta lei.

A falta de xeración de xuros de demora limitarase á cantidade ofertada e satisfeita ou consignada.

b) Cando os danos causados ás persoas tivesen que sufrilos estas durante máis de tres meses ou a súa exacta valoración non puidese ser determinada para os efectos da presentación da oferta motivada a que se refire a letra a) deste artigo, o órgano xurisdiccional correspondente, á vista das circunstancias do caso e dos ditames e informes que precise, resolverá sobre a suficiencia ou ampliación da cantidade ofrecida e consignada polo asegurador, atendendo aos criterios e dentro dos límites indemnizatorios fixados no anexo desta lei. Contra a resolución xudicial que recaia non caberá ningún recurso.

c) Cando, con posterioridade a unha sentenza absolutoria ou a outra resolución xudicial que poña fin, provisional ou definitivamente, a un proceso penal e na cal se acordase que a suma consignada lle sexa devolta ao asegurador ou a consignación realizada noutra forma quede sen efecto, se inicie proceso civil en razón da indemnización debida polo seguro, será aplicable o disposto no artigo 20.4 da Lei 50/1980, do 8 de outubro, de contrato de seguro, salvo que novamente se consigne a indemnización dentro dos 10 días seguintes á notificación ao asegurado do inicio do proceso.»

Novo. A letra c) do artigo 10 queda redactada do seguinte modo:

«c) Contra o tomador do seguro ou asegurado, polas causas previstas na Lei 50/1980, do 8 de outubro, de contrato de seguro, e, conforme o previsto no contrato, no caso de condución do vehículo por quen careza do permiso de conducir.»

Dez. O artigo 11 queda redactado do seguinte xeito:

«1. Correspóndelle ao Consorcio de Compensación de Seguros, dentro do ámbito territorial e ata o límite cuantitativo da seguración obrigatoria:

a) Indemnizar a quen sufrise danos na súa persoa, por sinistros ocorridos en España, naqueles

casos en que o vehículo causante sexa descoñecido.

Non obstante, se como consecuencia dun accidente causado por un vehículo descoñecido derivasen danos persoais significativos, o Consorcio de Compensación de Seguros deberá indemnizar tamén os eventuais danos nos bens derivados do mesmo accidente. Neste último caso poderase fixar regulamentariamente unha franquía non superior a 500 euros.

Consideraranse danos persoais significativos a morte, a incapacidade permanente ou a incapacidade temporal que requira, polo menos, unha estancia hospitalaria superior a sete días.

b) Indemnizar os danos ás persoas e nos bens, ocasionados cun vehículo que teña o seu estacionamento habitual en España, así como os ocasionados dentro do territorio español a persoas con residencia habitual en España ou nos bens da súa propiedade situados en España cun vehículo con estacionamento habitual nun país terceiro non asinante do Acordo entre as oficinas nacionais de seguros dos Estados membros do Espazo Económico Europeo e doutros Estados asociados, en ambos os dous casos cando ese vehículo non estea asegurado.

c) Indemnizar os danos ás persoas e nos bens ocasionados por un vehículo con estacionamento habitual en España que estea asegurado e fose obxecto de roubo ou roubo de uso.

d) Indemnizar os danos ás persoas e nos bens cando, en supostos incluídos dentro do ámbito da seguración de subscrición obrigatoria ou nos parágrafos precedentes deste artigo, xurdise controversia entre o Consorcio de Compensación de Seguros e a entidade aseguradora acerca de quen debe indemnizar o prexudicado. Malia o anterior, se ulteriormente se resolve ou acorda que lle corresponde indemnizar á entidade aseguradora, esta reembolsaralle ao Consorcio de Compensación de Seguros a cantidade indemnizada máis os xuros legais, incrementados nun 25 por 100, desde a data en que aboou a indemnización.

e) Indemnizar os danos ás persoas e nos bens cando a entidade española aseguradora do vehículo con estacionamento habitual en España fose declarada xudicialmente en concurso ou, unha vez disolta e encontrándose en situación de insolvencia, estivese suxeita a un procedemento de liquidación intervida ou esta fose asumida polo propio Consorcio de Compensación de Seguros.

f) Reembolsar as indemnizacións satisfeitas aos prexudicados residentes noutros Estados do Espazo Económico Europeo polos organismos de indemnización, nos seguintes supostos:

1.º Cando o vehículo causante do accidente teña o seu estacionamento habitual en España, no caso de que non se poida identificar a entidade aseguradora.

2.º Cando o accidente ocorrese en España, no caso de que non se poida identificar o vehículo causante.

3.º Cando o accidente ocorrese en España, no caso de vehículos con estacionamento habitual en países terceiros adheridos ao sistema de certificado internacional do seguro do automóbil (en adiante, carta verde) e non se poida identificar a entidade aseguradora.

g) Indemnizar os danos ás persoas e nos bens derivados de accidentes ocasionados por un vehículo importado a España desde outro Estado membro do Espazo Económico Europeo, sempre que o vehículo non estea asegurado e o accidente oco-

rrese dentro do prazo de 30 días contados desde que o comprador aceptou a entrega do vehículo.

Nos supostos previstos nas letras b) e c), quedarán excluídos da indemnización por parte do consorcio os danos ás persoas e nos bens sufridos por quen ocupase voluntariamente o vehículo causante do sinistro, coñecendo que este non estaba asegurado ou que fora roubado, sempre que o consorcio probase que aqueles coñecían tales circunstancias.

2. O Consorcio de Compensación de Seguros asumirá as funcións que como organismo de información lle atribúen os artigos 24 e 25 desta lei.

3. O prexudicado terá acción directa contra o Consorcio de Compensación de Seguros nos casos sinalados neste artigo, e este poderá repetir nos supostos definidos no artigo 10 desta lei, así como contra o propietario e o responsable do accidente cando se trate de vehículo non asegurado, ou contra os autores, cómplices ou encubridores do roubo ou roubo de uso do vehículo causante do sinistro, así como contra o responsable do accidente que coñeceu da subtracción daquel.

4. Nos casos de repetición polo Consorcio de Compensación de Seguros, será de aplicación o prazo de prescrición establecido no artigo 10 desta lei.

5. O consorcio non poderá condicionar o pagamento da indemnización á proba por parte do prexudicado de que a persoa responsable non pode pagar ou se nega a facelo.

6. Correspóndelle ao Consorcio de Compensación de Seguros o fomento da seguración de subscrición obrigatoria dos vehículos de motor.»

Once. A rúbrica do capítulo único do título II do texto refundido da Lei sobre responsabilidade civil e seguro na circulación de vehículos de motor queda redactada do seguinte modo:

«Do exercicio xudicial da acción executiva.»

Doce. O artigo 12 queda redactado do seguinte xeito:

«Artigo 12. *Procedemento.*

A acción conferida nos artigos 7 e 11.3 desta lei á vítima ou aos seus herdeiros contra o asegurador poderase exercer na forma establecida neste título.»

Trece. O artigo 13 queda redactado do seguinte modo:

«Artigo 13. *Dilixencias no proceso penal preparatorias da execución.*

Cando nun proceso penal, incoado por feito cuberto polo seguro de responsabilidade civil de subscrición obrigatoria na circulación de vehículos de motor, se declare a rebeldía do acusado, ou recaese sentenza absoluta ou outra resolución que lle poña fin, provisional ou definitivamente, sen declaración de responsabilidade, se o prexudicado non tivese renunciado á acción civil nin a tivese reservado para exercela separadamente, antes de acordar o arquivo da causa, o xuíz ou tribunal que coñecese desta ditará auto, no cal se determinará a cantidade líquida máxima que se pode reclamar como indemnización dos danos e perdas sufridos por cada prexudicado, amparados polo dito seguro de subscrición obrigatoria e segundo a valoración que corresponda segundo o sistema de valoración do anexo desta lei. O auto referido ditarase á vista da oferta motivada ou da resposta motivada do asegurador ou do Consorcio de Compensación de

Seguros, e contera a descrición do feito, a indicación das persoas e vehículos que interviñeron e dos aseguradores de cada un destes.

En todo caso, antes de se ditar o auto, se nas actuacións non consta oferta motivada ou resposta motivada segundo as prescricións desta lei, o xuíz convocará os prexudicados e posibles responsables e os seus aseguradores, incluído, se é o caso, o Consorcio de Compensación de Seguros, a unha comparecencia no prazo de cinco días, co fin de que se poida achegar a oferta ou a resposta motivada, ou facer as alegacións que consideren convenientes.

Se na comparecencia se producir acordo entre as partes, este será homologado polo xuíz cos efectos dunha transacción xudicial.

De non se alcanzar o acordo, ditarase auto de contía máxima no prazo de tres días desde a terminación da comparecencia e contra este non se poderá interpoñer ningún recurso.»

Catorce. O artigo 17 queda redactado do seguinte xeito:

«Artigo 17. *Títulos executivos.*

Un testemuño do auto ditado nas dilixencias a que se refire o artigo 13 desta lei constituirá título executivo suficiente para iniciar o procedemento regulado neste capítulo.»

Quince. O número 3 do artigo 22 queda redactado do seguinte modo:

«O incumprimento do disposto no punto 1 constituirá infracción administrativa grave ou leve de acordo co disposto nos artigos 40.4.t) e 40.5.d) do texto refundido da Lei de ordenación e supervisión dos seguros privados, aprobado polo Real decreto lexislativo 6/2004, do 29 de outubro.»

Dezaseis. O segundo parágrafo do punto 2 do artigo 25 queda redactado do seguinte xeito:

«Á información de que dispoña o Consorcio de Compensación de Seguros terán acceso, ademais dos prexudicados, os aseguradores destes, os organismos de información doutros Estados membros do Espazo Económico Europeo, a Oficina Española de Aseguradores de Automóviles, na súa calidade de organismo de indemnización, e os organismos de indemnización doutros Estados membros do Espazo Económico Europeo, así como os fondos de garantía doutros Estados membros do Espazo Económico Europeo. Terán tamén acceso a esa información os centros sanitarios e servizos de emerxencias médicas que subscriban convenios co Consorcio de Compensación de Seguros e as entidades aseguradoras para a asistencia a lesionados de tráfico.»

Dezasete. O número 6 do punto primeiro do anexo do texto refundido da Lei sobre responsabilidade civil e seguro na circulación de vehículos de motor queda redactado do seguinte modo:

«6. Ademais das indemnizacións fixadas segundo as táboas, satisfaranse en todo caso os gastos de asistencia médica, farmacéutica e hospitalaria na contía necesaria ata a curación ou consolidación de secuelas, sempre que o gasto estea debidamente xustificado atendendo á natureza da asistencia prestada.

Nas indemnizacións por falecemento satisfaranse os gastos de enterramento e funeral segundo os usos e costumes do lugar onde se preste o servizo, na contía que se xustifique.»

Artigo segundo. *Modificación do texto refundido da Lei de ordenación e supervisión dos seguros privados, aprobado polo Real decreto lexislativo 6/2004, do 29 de outubro.*

Efectúanse as seguintes modificacións no texto refundido da Lei de ordenación e supervisión dos seguros privados, aprobado polo Real decreto lexislativo 6/2004, do 29 de outubro:

Un. Modifícase a alínea r) e engádesse unha nova alínea s) ao artigo 40.3, coa seguinte redacción:

«r) O incumprimento da obriga de lle subministrar ao órgano competente a información a que se refire a lexislación reguladora do rexistro de contratos de seguros de cobertura de falecemento, cando tal conduta teña carácter reincidente.

s) A falta de remisión da información a que se refire o artigo 2.2 do texto refundido da Lei sobre responsabilidade civil e seguro na circulación de vehículos de motor, aprobado polo Real decreto lexislativo 8/2004, do 29 de outubro, e as súas normas de desenvolvemento, así como a falta de veracidade da información remitida cando con isto se dificulte o control do efectivo cumprimento da obriga de aseguranza ou a identificación da entidade aseguradora que debe asumir os danos e as perdas ocasionados nun accidente de circulación, sempre que tales condutas teñan carácter reincidente.»

Dous. Engádesse dúas novas alíneas t) e u) ao artigo 40.4, coa seguinte redacción:

«t) O incumprimento do deber de presentar a oferta motivada ou dar a resposta motivada a que se refiren os artigos 7 e 22.3 do texto refundido da Lei sobre responsabilidade civil e seguro na circulación de vehículos de motor, aprobado polo Real decreto lexislativo 8/2004, do 29 de outubro, cando tal conduta teña carácter reincidente.

u) A falta de remisión da información a que se refire o artigo 2.2 do texto refundido da Lei sobre responsabilidade civil e seguro na circulación de vehículos de motor, aprobado polo Real decreto lexislativo 8/2004, do 29 de outubro, e as súas normas de desenvolvemento, así como a falta de veracidade da información remitida cando con isto se dificulte o control do efectivo cumprimento da obriga de aseguranza ou a identificación da entidade aseguradora que debe asumir os danos e as perdas ocasionados nun accidente de circulación.»

Tres. Engádesse unha nova alínea d) ao artigo 40.5, coa seguinte redacción:

«d) O incumprimento do deber de presentar a oferta motivada ou dar a resposta motivada a que se refiren os artigos 7 e 22.3 do texto refundido da Lei sobre responsabilidade civil e seguro na circulación de vehículos de motor, aprobado polo Real decreto lexislativo 8/2004, do 29 de outubro.»

Catro. O parágrafo inicial do número 2 do artigo 86 queda redactado do seguinte xeito:

«2. As entidades aseguradoras a que se refire o punto anterior que pretendan subscribir contratos de seguro de responsabilidade civil en vehículos terrestres automóbiles, excluída a responsabilidade do transportista, deberán ademais nomear un representante, persoa física que resida habitualmente en España ou persoa xurídica que estea nela establecida. As súas facultades serán as seguintes:»

Disposición derogatoria.

Á entrada en vigor desta lei quedan derogados:

a) Os artigos 14, 15, 16, 18 e 19 do texto refundido da Lei sobre responsabilidade civil e seguros na circulación de vehículos de motor.

b) O número 4 do artigo 86 do texto refundido da Lei de ordenación e supervisión dos seguros privados, aprobado polo Real decreto lexislativo 6/2004, do 29 de outubro.

Igualmente quedan derogadas cantas disposicións de igual ou inferior rango se opoñan ao disposto nesta lei.

Disposición derradeira primeira. *Título competencial.*

Esta lei dítase ao abeiro do establecido no artigo 149.1.6.^a da Constitución española.

Disposición derradeira segunda. *Entrada en vigor.*

Esta lei entrará en vigor aos 30 días da súa publicación no *Boletín Oficial del Estado*, salvo a modificación do artigo 4 do texto refundido da Lei sobre responsabilidade civil e seguro na circulación de vehículos de motor, que entrará en vigor o 1 de xaneiro de 2008.

Por tanto,

Mando a todos os españois, particulares e autoridades, que cumpran e fagan cumprir esta lei.

Madrid, 11 de xullo de 2007.

JUAN CARLOS R.

O presidente do Goberno,
JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

13411 LEI 22/2007, do 11 de xullo, sobre comercialización a distancia de servizos financeiros destinados aos consumidores. («BOE» 166, do 12-7-2007.)

JUAN CARLOS I

REI DE ESPAÑA

Saiban todos os que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei:

PREÁMBULO

I

Esta lei ten como obxecto completar a incorporación ao ordenamento xurídico español da Directiva 2002/65/CE, do Parlamento Europeo e do Consello, do 23 de setembro de 2002, relativa á comercialización a distancia de servizos financeiros destinados aos consumidores. Unha parte dela foi incorporada mediante a Lei 34/2003, do 4 de novembro, de modificación e adaptación da normativa comunitaria da lexislación de seguros privados.

Esta directiva débese aplicar de conformidade co Tratado da Unión Europea e co dereito derivado, en particular coa Directiva 2000/31/CE, do Parlamento Europeo e do Consello, do 8 de xuño, relativa a determinados aspectos dos servizos da sociedade da información, en particular o comercio electrónico no mercado interior, coñecida como a «Directiva sobre comercio electrónico», que foi incorporada ao ordenamento xurídico español mediante a Lei 34/2002, do 11 de xullo, de servizos da sociedade da información e de comercio electrónico.

O que a directiva e, por tanto, a lei denominaron como sociedade da información refírese á extraordinaria expansión das redes de telecomunicacións e, en especial, da internet, como vehículo de transmisión e troca de todo tipo de información. Sinalouse entón, e vese confirmado na realidade, que a incorporación desas novas tecnoloxías á vida económica e social ofrece innumerables vantaxes, como a mellora da eficiencia empresarial, o incremento das posibilidades de escolla dos usuarios e a aparición de novas fontes de emprego.

Mais a aparición e o desenvolvemento da internet e as novas tecnoloxías causan incertezas xurídicas inevitables que deben ser compensadas coas necesarias reformas lexislativas.

A esta preocupación fixo fronte a primeira directiva de carácter xeral sobre comercio electrónico e, posteriormente, a directiva específica sobre servizos financeiros que agora se incorpora ao dereito español.

Por outro lado, o lexislador comunitario, ao considerar que os servizos financeiros demandaban unha regulación específica, quixo estendela alén da contratación electrónica a todos os servizos que se prestasen a distancia, sen a presenza física das partes contratantes, como é o caso da contratación por vía telefónica, por fax ou outros sistemas de alcance similar, pois que a Directiva 97/7/CE, do 20 de maio, do Parlamento Europeo e do Consello, relativa á protección dos consumidores en materia de contratos a distancia, excluíra expresamente do seu ámbito de aplicación os servizos financeiros.

II

En consecuencia, a regulación específica sobre comercialización a distancia dos servizos financeiros, dentro do obxectivo xeral de ofrecer unha adecuada protección aos clientes consumidores de servizos financeiros, contén elementos peculiares.

Respéctase, como é obrigado, o esencial da liberdade contractual e, por iso, insítese na vixencia do Convenio de Roma de 1980 sobre a lei aplicable ás obrigas contractuais na comercialización a distancia dos servizos financeiros.

Aínda que iso non obsta para se harmonizaren as normas dos Estados membros da Unión Europea en aspectos que se consideran imprescindibles para a construción do mercado interior. No caso obxecto desta lei, o máis importante é a protección dos consumidores, xa que noutras disposicións xa está asegurada a protección de servizos financeiros prestados nos Estados membros con completa liberdade, no marco da lexislación comunitaria.

III

Os obxectivos principais da directiva e, por tanto, da lei céntranse nunha maior protección dos consumidores, atendendo sempre ás especiais características dos servizos financeiros.

En proba disto, establécese un réxime rigoroso canto á información que deben recibir os consumidores antes da celebración do contrato. Pódese considerar que as exixencias son suficientes para que o contrato se poida fechar con completo coñecemento polas partes contratantes dos seus respectivos dereitos e obrigas.

A figura singular que se regula é o dereito de desistencia, en virtude da cal o cliente pode rescindir o contrato asinado nun prazo determinado sen argumentar máis que a súa vontade de o facer. Pero, dada a natureza de moitos servizos financeiros, este dereito non o poderá exercer nos importantes casos que a lei recolle. Estes casos fundaméntanse, principalmente, na inevitable flutuación das condicións de moitos contratos financeiros, o que fai necesario que as obrigas contractuais se deban cumprir desde o inicio da formalización do contrato ou porque